

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně **H. D.**, zastoupené JUDr. Pavlem Čížkovským, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 18, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2001, č. j. FŘ-6756/11/01, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2005, č. j. 6 Ca 149/2004-78

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2005, č. j. 6 Ca 149/2004-78, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností se stěžovatelka (dále i „žalobkyně“) domáhala zrušení shora označeného pravomocného rozsudku, kterým městský soud zamítl její žalobu proti citovanému rozhodnutí žalovaného. Ten tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu – Jižní Město ze dne 30. 5. 2001, č. j. 76597/011911/6115, o zastavení řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1996 dle § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „daňový řád“).

V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že dotčené rozhodnutí o zastavení řízení podléhá soudnímu přezkumu, avšak pouze z hlediska, zda byly dány důvody pro zastavení řízení či nikoliv. Soud tedy nemůže přezkoumávat meritorně otázku, zda daňovému subjektu měla být vyměřena daň z příjmů fyzických osob. Žalobkyně ale vznášela v podané žalobě námitky, které se vztahovaly k posouzení výdajů za rok 1996 v souvislosti s nákupem pozemků, které dle svého tvrzení chybně zaúčtovala jako pořízení hmotného investičního majetku a nikoliv jako nákup zboží. Námitka, že správce daně neměl řízení ve věci dodatečného daňového přiznání zastavit, ale měl rozhodnout věcně o vyměření daně, byla vznesena až při jednání soudu dne 6. 10. 2005, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby, ve které jediné

lze žalobní body rozšiřovat. Soud proto k této námitce přihlédnout nemohl. A protože rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným, žalobu zamítl.

V úvodu včas podané kasační stížnosti vymezila žalobkyně její důvody odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně měla za to, že v daňovém řízení prokázala důvody, které vedly k podání dodatečného daňového přiznání. Správnost způsobu zaúčtování pozemku, respektive jeho pořizovací ceny, se odvíjí od vnitřního rozhodnutí daňového subjektu, jakým způsobem hodlá s pozemky naložit. Pro tento subjektivní stav vůle daňového subjektu lze jen stěží hledat objektivní důkazy. Není proto správný názor, že chybné zaúčtování pozemků neprokázala a že v důsledku toho nebyl důvod pro rozhodnutí o výši daně na základě dodatečného daňového přiznání.

Z obsahu žaloby dle žalobkyně jasně plyne, že se domáhala přezkumu rozhodnutí, kterým bylo vyměřovací řízení, zahájené na základě jejího dodatečného daňového přiznání, zastaveno, a to z důvodu, aby o tomto dodatečném daňovém přiznání bylo rozhodnuto věcně, tedy aby jí byla vyměřena ztráta. Při jednání soudu pouze jinak formulovala to, co již bylo obsahem žaloby. Závěr soudu, že tuto námitku žaloba neobsahovala proto nemůže obstát.

Zdůraznila také, že žaloba byla podána ještě před účinností soudního řádu správního. Svoji argumentaci při jednání soudu nerozšiřovala rozsah napadení správního rozhodnutí, neboť rozsah se může týkat pouze výroků, nikoliv důvodů. Zásada vázanosti soudu žalobními body dle § 75 odst. 2 s. ř. s., je nově zakotvena právě až v soudním řádu správním, když do té doby musela žalobkyně ve lhůtě pro podání žaloby vymezit pouze rozsah, v jakém rozhodnutí napadá, tedy označení výroků rozhodnutí či jejich částí. Ostatně přechodná ustanovení s. ř. s. hovoří o jeho přiměřeném použití. Proto žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na svoje vyjádření k žalobě. Ačkoliv to výslovně neuvedl, bylo možno z obsahu jeho podání dovodit, že navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, a dospěl k závěru, že je důvodná.

Městskému soudu lze přisvědčit ohledně právního závěru, že rozhodnutí o zastavení řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání pro odpadnutí důvodu řízení dle § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu není ze soudního přezkumu vyloučeno. Soud také správně odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 17/2003-52, kterým v téže věci zrušil předchozí rozsudek městského soudu, že takové rozhodnutí je možno přezkoumat pouze z hlediska, zda byly důvody pro zatavení řízení či nikoliv; soud tedy nepřezkoumává meritorně otázku, zda daňovému subjektu měla být vyměřena daň z příjmů fyzických osob.

V odůvodnění svého shora zmíněného rozsudku ale Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pokud městský soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí není vyloučeno z přezkoumání, vyjádří závěr, zda v daném případě nastaly skutečnosti pro zastavení řízení pro odpadnutí důvodu či nikoliv. Zodpovězení této otázky se však městský soud vyhnul tím, že dle jeho názoru žalobkyně ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 nevznesla stížní námitku, kterou by výslovně namítala, že správce daně neměl řízení ve věci dodatečného platebního

přiznání zastavit, ale měl rozhodnout o vyměření daně. Z tohoto důvodu žalobu zamítl, o tom zda byly dány důvody pro zastavení daňového řízení nerozhodoval.

S tímto závěrem Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení. Z jejího obsahu je zřejmé, že polemizovala se závěry žalovaného o tom, že neprokázala snížení rozsahu zdanitelných plnění, tedy se závěry, o které žalovaný své rozhodnutí opřel. Je nesporné, že brojila právě proti důvodům, pro které finanční úřad řízení zastavil. Bylo by projevem nadměrného formalismu trvat na tom, že stížní námitka měla být formulována tak, jak si představoval městský soud. Byla by tím porušena rovněž obecná zásada procesního řízení před soudy, podle níž obsah podání je nutno posuzovat dle jeho skutečného obsahu (srovnej § 41 odst. 2 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Ani ze shora citovaného rozsudku Nejvyšší správního soudu nevyplývá, že by z jeho pohledu vymezení žalobních bodů znemožnilo soudu ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkum důvodů, pro které bylo daňové řízení zastaveno. Z předestřené je více než zřejmé, že Nejvyšší správní soud považoval ohledně možnosti přezkumu této otázky vymezení žalobních bodů za dostačující.

Ačkoliv městský soud uváděl, že si uvědomuje vázanost právními závěry Nejvyššího správního soudu, fakticky je v rozporu s citovaným ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. nerespektoval. Tím ovšem zatížil řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. K takové vadě řízení je Nejvyšší správní soud povinen rovněž přihlídnout z úřední povinnosti, a proto rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než zopakovat, že v něm soud uváží, zda v přezkoumávané věci nastaly skutečnosti pro zastavení řízení pro odpadnutí důvodu či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že daňové orgány zastavily řízení z tohoto důvodu oprávněně, žalobu zamítne. Celá věc by tak byla uzavřena způsobem, jak již rozhodl správce daně svým pravomocným rozhodnutím o stanovení daňové povinnosti daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1996. Pokud dospěje k opačnému závěru, napadené rozhodnutí žalovaného zruší a daňové orgány by pokračovaly ve vyměřovacím řízení o podaném dodatečném daňovém přiznání žalobkyně.

Nejvyšší správní soud výslovně zdůrazňuje, že jeho názorem je v dalším řízení městský soud vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu